

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer att Kungl. Maj:t ånyo prövar tidpunkten för avvecklingen av folkskoleseminariet i Haparanda med beaktande av vad i motionen anförts.

Stockholm den 28 januari 1970

Per Petersson (m)
i Gäddvik

Blenda Ljungberg (m)

Tore Nilsson (m)
i Agnäs

Britt Mogård (m)

Tage Magnusson (m)
i Borås

Nr 726

Av herr **Stridsman m. fl.**, om vidareutbildning för elitidrottsmän.

(Lika lydande med motion nr 577 i Första kammaren)

Idrottens fostrande betydelse för ungdomen är allmänt omvittnad. Helt naturligt har också idrottsrörelsen utvecklats till den ojämförligt största ungdomsorganisationen.

Från samhällets sida har det ansetts riktigt att genom olika stödformer stimulera den självverksamhet som utövas inom idrottsorganisationerna. Men idrotten i dag är inte enbart en exklusiv företeelse för ungdomen. Den erbjuder i lika mån en möjlighet till stimulans och vederkvickelse för t. ex. äldre och handikappade. Idrotten engagerar och intresserar en stor del av det svenska folket.

Idrottsutredningen definierar idrott på följande sätt: »Alla de tävlingsmässiga och andra fysiska aktiviteter som människorna utför för att uppnå ett visst resultat eller få motion och fysiskt aktiv rekreation.» Enligt denna definition kan idrott utövas av det alldeles övervägande flertalet människor oavsett vars och ens fysiska eller sociala förutsättningar och med den intensitet och ambition som var och en anser lämplig för sitt vidkommande.

I direktiven till idrottsutredningen anförde chefen för handelsdepartementet följande om betydelsen av elitidrott: »Framstående elitidrott har förmåga att engagera stora grupper av människor utan att dessa är aktivt idrottsutövande. Härigenom får idrotten en indirekt och ingalunda oväsentlig betydelse för vida lager av vårt folk genom att skänka spänning och förströelse.» För att locka den stora allmänheten till hälsovårdande motion och friluftsliv eller för att samla stora ungdomsskaror till idrottslig verksamhet i någon form behövs enligt vår mening en elitidrott som väcker och stimulerar.

För många av dagens elitidrottsutövare är problemet att kombinera idrott och studier. Idrottsutredningen säger sig icke finna några generella åtgärder för att lösa problemet elitidrott—studier. Man berör dock möjligheten av korrespondensundervisning under en del av året — som är tävlingssäsong — och koncentrerad undervisning under annan viss del av året, förslagsvis förlagd till någon folkhögskola. Utredningen anser att det i första hand bör ankomma på Riksidrottsförbundet att i samarbete med berörda specialförbund lägga fram förslag till sådan utbildning.

I utredningsförslaget har man något berört de olika förhållanden som föreligger mellan elitidrottsutövare i de individuella idrotterna och lagidrotterna. Därvid konstaterar utredningen att studerande som elitidrottare i de individuella idrotterna bedömdes ha större problem att kombinera studier och idrott än utövare av lagidrotter.

Vi tror att problemet elitidrott—utbildning inte generellt skall bedömas förekomma mellan utövare av individuella idrotter och utövare av lagidrotter. Gör man t. ex. jämförelsen mellan dagens elitidrottsutövare i friidrott och skidor finner man stora skillnader i utbildningsnivån. Medan en stor del av den svenska friidrottseliten är akademiker finns oss veterligt inte en enda svensk skidåkare i elitklass som har avlagt akademisk examen. Denna skillnad i utbildning beror i huvudsak på att elitidrottsutövare i skidor varit tvungna använda den del av året som är normalstudietid för träning och tävling. Vi befarar att man inom t. ex. skidsporten rätt snart får uppleva situationen — om problemet elitidrott—studier inte kan lösas — att elitidrottsutövare med möjlighet att hävda sig i internationell konkurrens saknas.

Ungdomar som visar intresse och fallenhet för att satsa på elitidrott måste få tillgång till vidareutbildning, som åt dem ger samma kunskaper och behörighet som åt annan ungdom som inte ägnar sig åt elitidrott. Vid val av utbildningsorter måste kraven för olika idrottsgrenar tillgodoses. Tillgång till god alpin terräng är ett av kraven för den alpina skidsporten. Längdåkare och backhoppare behöver snösäkra orter med terräng och hoppbacke. Simmarna behöver bassänger, och övriga grenar olika anordningar för utomhus- och inomhusidrotter.

Sammanfattningsvis kan anföras att utbildningsfrågorna är lättare att ordna för elitidrottsutövare i inomhus- och arenaidrotter än för t. ex. skid-

åkare som är beroende av snö och terräng. Skillnader föreligger även mellan utövare av sommar- och vinteridrotter. Problemet elitidrott—studier är besvärligare för den senare kategorin. Vårt nuvarande skolsystem är så flexibelt att det borde vara möjligt att klara de här frågorna. Enligt vår mening bör problemet elitidrott—studier utredas av sakkunniga, tillsatta på bemyndigande av Kungl. Maj:t. Utredningen bör ske i samråd med företrädare för Riksidrottsförbundet och specialförbunden.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag om vidareutbildning för de ungdomar som satsar på elitidrott så att samma kunskaper och möjligheter ges åt dem som åt ungdom som ej utövar elitidrott.

Stockholm den 27 januari 1970

<i>Torsten Stridsman (cp)</i>	<i>Tage Sundkvist (cp)</i>	<i>Rune Gustavsson (cp)</i> i Alvesta
<i>Åke Polstam (cp)</i>	<i>Bertil Johansson (cp)</i> i Växjö	<i>Bertil Jonasson (cp)</i>
<i>Einar Larsson (cp)</i> i Borrby	<i>Nils G. Åsling (cp)</i>	<i>Gunnel Jonäng (cp)</i>
<i>Karl Gust. H. Boo (cp)</i>		<i>John Eriksson (cp)</i> i Bäckmora